

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Memòria històrica | L'Ajuntament de Banyoles —des dels Àmbits d'Educació, Cultura i Benestar Social— i els centres d'Educació Secundària de la ciutat han impulsat el projecte «Memòria històrica i diàleg intergeneracional: el passat en comú», pensat per alumnes de segon cicle de Secundària i postobligatòria. El projecte ha consistit en l'assistència a la representació de l'obra *Ligeros de equipaje*, un atractiu muntatge sobre la guerra i l'exili a partir del diàleg entre un avi i el seu nét. L'alumnat també ha pogut veure un documental molt emotiu, complementat amb xerrades a càrrec de diferents historiadors banyolins, sobre les persones que van patir les represàlies del franquisme a la comarca. El projecte acabarà amb entrevistes fetes a partir de preguntes ja definides entre els néts i els seus avis, que van viure els efectes escruixidors de la postguerra incivil, i centrades en aspectes com la visió de la dictadura, l'administració, l'escola, la religió, la vida quotidiana...

Elegia | En sentit estricte, la història no l'escriuen els vencedors, sinó els cronistes o els notaris que donen fe dels actes dels vencedors i dels vençuts. Els espectadors només podem esperar que l'honestedat guï les passes d'aquests reporters. El banyolí Llorenç Huguet era un d'aquests notaris honestos que, càmera en mà, donava fe dels diversos esdeveniments que omplien la graella de TV3. Ho ha fet des del febrer de 1984 (TV3 va començar el gener). També ho va fer en mil i una fotografies i filmacions, gairebé d'arreu del món. Es va jugar la vida en alguna ocasió per oferir imatges que, avui, segurament, deixàriem en mans de drons insensibles. Perquè de qualsevol notari de la història, de qualsevol càmera de la quotidianitat, també n'esperem la sensibilitat suficient que aleni vida a les imatges. En Llorenç Huguet tenia



>> Representació de l'obra *Ligeros de equipaje*, sobre la guerra i l'exili.

aquesta sensibilitat, la mateixa que van mostrar els programes *Divendres* i *Efectivament* en recordar-lo el dia que una malaltia fulminant l'esqueixava als 55 anys. Descansi en pau.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Per una comarca viva | S'han adjudicat el premis Líder, organitzats per Corisa Media Grup, que reconeixen el mèrit de persones, entitats, empreses, iniciatives o trajectòries que donen color i substància a la nostra comarca i que, massa sovint, passen desapercebudes. S'ha valorat la tasca duradora i ben feta del Taller Segadell i del Snack Bar Ramon; un esdeveniment que cada any aplega molts visitants —la Tria de Mulats d'Espinavell—, el bon treball de l'Hoquei Club Ripoll i la trajectòria dilatada en el temps del Moto Club Abadesses han obtingut també la distinció; l'Associació de la Via Romana de Sant Pau recull el fruit d'una experiència lúdica que es repeteix any rere any; el Graner de Ripoll ha aconseguit el lideratge en responsabilitat social, i Art GWell en empremoria. Finalment, la ribetana Núria Pau s'ha endut el premi a la Joventut pel seu compromís amb l'esquí,

mentre que una ribetana d'adopció, Irene Rigau, rebia el premi a la Ripollesa de l'any, pel seu paper destacat durant els darrers temps com a consellera de la Generalitat. L'actitud de tots els premiats, així com la de molts altres que encara romanen a l'ombra tot esperant que hi fixem la nostra mirada, és essencial perquè el Ripollès continuï essent una comarca viva.

D'una vall a l'altra | Hi ha indrets encisadors que viuen tranquil·lament ignots, aliens al batzac de la notícia. Per això, és un esdeveniment que Rocabruna hagi estat el mes d'abril l'escenari de la Primera Trobada de Mineralogia, amb assistència catalana i francesa. Les Ferreres, mines explotades des de l'època romana fins a mitjan segle passat, primer amb l'extracció d'or i plata i, posteriorment, de coure i ferro, podrien aplegar visitants interessats per conèixer etapes brillants de la nostra història.

Hi ha associacions que treballen calladament, allunyades dels focus enlluernadors, com ara l'Associació de Dones de la Vall de Ribes, que compta amb més de 500 sòcies. Vertebrada cursets, tallers, activitats, teatre, viatges culturals, xerrades, col·laboracions amb altres entitats, etc. Amb la presentació de la *Filla de la neu*, de Núria Esponellà, ha celebrat 25 anys d'existència ininterrompuda.

L'Europa de la gent | Un projecte transfronterer anomenat «Un país d'art i d'història» té com a finalitat enfortir els lligams entre algunes poblacions del Ripollès amb Prats de Molló, ja que, malgrat la seva pertinença a dos estats diferents, moltes són les similituds, nombrosos els interessos compartits. Ens uneix una via que recorda un passat dolorós, la ruta de la retirada, la qual, degudament atesa des de les administracions, podria esdevenir un autèntic cordó umbilical a través de paratges muntanyencs d'una bellesa indubtable.

LA SELVA

joan domènech

Les pràctiques religioses decauen a Lloret | A l'*Afegitó*, suplement local del Full Parroquial del Bisbat, s'ofereix una panoràmica general dels darrers deu anys de vida parroquial pel que fa a la pràctica dels sacraments. En línies generals, el nombre de baptismes, comunions i matrimonis celebrats a l'església ha baixat ostensiblement per sota de la meitat en comparació a les dades estadístiques de l'any 2006. És una davallada progressiva, a vegades amb alguna excepció o alguna petita remuntada, però que va decantant la balança cap a nombres realment baixos. El 2006, per exemple, es van batejar 185 persones, van fer la comunió 153 nens i nenes i es van casar canònicament 70 parelles.

L'any 2015 els batejats són 75, les comunions, 65, i els matrimonis, 30. En canvi, les exèquies cristianes eren 108 el 2006 i ara són 136, potser perquè, amb l'esperança de vida més alta, la gent viu més i cada any s'acumulen les defuncions de gent molt gran que encara segueix fidel a les seves devocions de tota la vida, mentre que, en el cas del jovent, la cosa ja funciona al revés.

Brunyola i el seu entorn | L'Ajuntament de la localitat ha posat en marxa un servei de guia per al visitant que permet recórrer, a hores convingudes, l'antic castell, avui habitat per a Casa de la Vila, seguir el perímetre exterior del recinte, pujar a les torres i veure l'esplèndida vista que s'albira des d'aquelles alçades, entrar a l'església parroquial, abans situada dins del clos emmurallat, i conèixer, globalment, la història d'aquest enclavament dominat molt de temps pel llinatge dels Cabrera. Els excursionistes poden completar el viatge visitant les ermites de l'entorn,

>> *L'antic castell de Brunyola.*



que són ben accessibles, la majoria restaurades, i que permeten fer-se una bona idea de la importància del nostre romànic immediat. Es poden visitar, si se'n demana la clau a les persones que en són responsables i que, sovint, viuen en alguna masia propera, les esglésies de la Mare de Déu de Serrallonga, Sant Romà, Sant Pere Sestronques i Sant Amanç —que ja pertany a Anglès—, sense oblidar l'església parroquial de Sant Martí Sapresa.

Blanes, la carretera i els passos de vianants | Hi va haver una època, no gaire llunyana, en què es van posar de moda els passos elevats, accessibles a través d'escales i de rampes. La veritat és que alguns dels que es van instal·lar són força antiestètics, tenen un recorregut llarg —que fa que la gent, a vegades, opti per tirar pel dret i per estalviar-se temps, tot i el risc que la maniobra suposa— i, amb el temps, es van degradant. També n'hi ha de subterranis que no agraden a tothom pel perill de trobar-t'hi algun malfactor en alguna zona de poca visibilitat. Blanes és una població que en té exemples de tota classe. Ara es torna a discutir la validesa del pas elevat que creua la carretera GI-682 a l'alçada de Mas Borinot. Alguns tècnics, amb els de la Generalitat entre ells, s'inclinen per substituir-lo per un pas de vianants a nivell de la carretera i amb la corresponent regulació semafòrica. L'opció, però, encara no és pas majoritària i el pont segueix i seguirà sent tema de conversa —així ens ho temem— molt de temps.

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Els gironins del president | Al nou govern del president Puigdemont se l'han mirat i remirat de moltes maneres. Des de la paritat (nou homes, cinc dones —tres Meritzells—) fins a la mitjana d'edat (46 anys), o els que s'estrenen i els que repeteixen (nou contra quatre). M'estranya que no n'hagin analitzat encara la representativitat dels seus cognoms, allò tan racialista de comptar els Vila, Baiget, Mundó, Serret, Rull o Bassa contra els Comín o Ruiz, o bajanades per l'estil.

El que no ha variat gaire és la seva gironitat, si exceptuem el gran atot Puigdemont, és clar. Repeteix Santi Vila, es canvia el cromó d'Irene Rigau pel de Dolors Bassa, i para de comptar. Si davallem al rang dels secretaris generals, la proporció encara és menor, ja que dels tretze només trobem un gironí d'adopció, David Mascort, alcalde de Vilablareix, al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. Així no traslladaran pas al govern central l'estil gironí de fer política, tot i que darrerament el tenim molt deslluïrat.